

Πλάθουν καταπληκτικές μορφές

> «Βούτσεκ» του Γκεόργκ Μπύχνερ από το Θέατρο Λέξη

Κανείς δεν είχε σκοπό να μας αφηγηθεί οτιδήποτε. Αυτό που είδα με κέρδισε ανεπιφύλακτα. Τώρα, εκ των υστέρων, προσπαθώ να μαζέψω κάτι ψίκουλα επιφυλακτικότητας και αφαιρώντας τη γνώση για το έργο του Μπύχνερ, να υπολογίσω, τι εντύπωση αποκόμισε από την παραγωγή του θεάτρου Λέξη θεατής που για πρώτη φορά συνάντησε τον Βούτσεκ του Γκεόργκ Μπύχνερ.

Όμως αν η αφήγηση, οποιαδήποτε αφήγηση, περιλαμβανομένης και της θεατρικής, δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά εργαλείο για την ανάπλαση της πραγματικότητας, για τη δημιουργία της εντύπωσης, για τη μετάδοση του μηνύματος, για

Ο σκηνοθέτης και η χορογράφος βασίστηκαν στις ικανότητες του Μάριου Ιωάννου και της Νιόβης Χαραλάμπους και πέτυχαν σπάνια ισορροπία λόγου και κίνησης

την πρόκληση των συναισθημάτων, για το πλάσιμο των μορφών, τότε για την επίτευξη των πιο πάνω στόχων μπορεί να χρησιμοποιηθούν και άλλα εργαλεία, φτάνει να είναι αποτελεσματικά. Έτσι κάνουν οι δημιουργοί του «Βούτσεκ», χρησιμοποιούν... άλλα εργαλεία. Και μ' αυτά και αναπλάθουν την πραγματικότητα (όχι μόνο τη συγκεκριμένη κοινωνική πραγματικότητα του έργου του Μπύχνερ, αλλά και ένα ολοκληρωμένο υπαρξιακό πεδίο) και δημιουργούν ακριβώς εκείνες τις εντυπώσεις που θέλουν (δηλαδή δεν αστοχούν) και μεταδίδουν μαζί με τα μηνύματα του «Βούτσεκ» τα δικά τους παρεμφερή (δεν είναι αυτός ο στόχος κάθε ερμηνευτή;) και προκαλούν συναισθήματα (είμαι μάρτυρας) και πλάθουν καταπληκτικές μορφές. Ο Μάριος Ιωάννου και η Νιόβη Χαραλάμπους πλάθουν καταπληκτικές μορφές.

Ποια είναι, λοιπόν, αυτά τα «άλλα» εργαλεία; Ανάμεσα στις 24 καρτέλες που

αποτελούν το πρόγραμμα της παράστασης (ένα δημιουργικό συμπλήρωμα της θεατρικής πράξης από τους Achim Wieland και Χριστίνα Θεοδότου) υπάρχει μία με τα λόγια της Sarah Kane: «Ο «Βούτσεκ» είναι

έργο περί σιωπής. Είναι έργο για εκείνους που στέκουν άφωνοι μπροστά σ' αυτά που δεν μπορούν να ειπωθούν...» Ο λόγος στην παράσταση δεν είναι υποβαθμισμένος, αναβαθμισμένη είναι η κίνηση των σωμά-

Σκηνοθεσία: Achim Wieland
Χορογραφία: Μάχη Δημητριάδου Lindahl
Σχεδιασμός φωτισμού: Γιώργος Λάζογλου
Ηχητική επιμέλεια: Achim Wieland
Βούτσεκ: Μάριος Ιωάννου
Μαρία: Νιόβη Χαραλάμπους
Άλλες φωνές: Γιάννης Στάνκογλου

των, η μνήμη των σωμάτων, η επικοινωνία τους. Τα κύρια εργαλεία της παράστασης είναι τα σώματα των δύο ηθοποιών, επειδή όλα, όσα συμβαίνουν, όσα συνέβηκαν, όσα τους έκαναν, όσα μπορούσε κανείς να πει με λόγια, είναι εν-σωματωμένα μέσα τους.

Ο σκηνοθέτης Achim Wieland και η χορογράφος Μάχη Δημητριάδου Lindahl βασίστηκαν στις ικανότητες του Μάριου Ιωάννου και της Νιόβης Χαραλάμπους και πέτυχαν σπάνια ισορροπία λόγου και κίνησης, η οποία εκφράζεται σε διπλή φόρμουλα «spoken word- body act»/ «spoken body- word act». Η μουσική εν-σωματώνεται κι αυτή στην κίνηση.

Ανακαλύπτουμε ότι η περιγραφή είναι περιττή όταν τα σώματα μπορούν να εκφράσουν προδοσία, εξευτελισμό, χαρά, πόνο. Πειθόμαστε ότι το εργαλείο της αφάιρσης που χρησιμοποιεί ο σκηνοθέτης είναι πολύ αποδοτικό. Παράδειγμα: όταν οι δύο ηθοποιοί σχοινοβατούν στις παράλληλες γραμμές, εμείς οι θεατές δε χρειάζομαστε άλλα μέσα για να μετάσχουμε στην υπαρξιακή αγωνία των ηρώων του έργου.

Ο μινιμαλισμός, ακόμα ένα εργαλείο της παράστασης, διέπει πολλές από τις πτυχές της. Παράδειγμα: το μικρό παιχνίδι καρουσέλ δημιουργεί τη σκηνή του πανηγυριού, το διπλωμένο ύφασμα μετατρέπεται, γίνεται βρέφος στην αγκαλιά της Μαρίας. Ο φωτισμός του Γιώργου Λάζογλου - δύο γυμνοί γλόμποι, μερικές σκόρπιες στο χώρο πηγές φωτός. Λύσεις καθарές και αποτελεσματικές, τα περιττά δεν υπάρχουν στο χώρο, επειδή δεν υπάρχουν στη σκέψη αυτών που έφτιαξαν αυτό το χώρο.

«Is not Gallery», Οδυσσέως 11, Κάθε Δευτέρα και Παρασκευή. «Βούτσεκ!»

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ